

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2S/18/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8019200092
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Morozová Nemcová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8019200092.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Morozovej Nemcovej a sudcov JUDr. Moniky Tobiašovej a JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD., v právnej veci žalobcu Z. K., nar. XX.X.XXXX, bytom X. XX, XXX XX J., právne zastúpeného Mgr Marcelom Kandrikom, advokátom so sídlom Grešova 7, 080 01 Prešov, proti žalovanému Okresný úrad Prešov, odbor opravných prostriedkov, Námestie mieru 3, 08001 Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného zo dňa 10.12.2018 č.k OU-PO-S takto

rozhodol:

I. Z r u š u j e rozhodnutie žalovaného Okresného úradu Prešov, Odbor opravných prostriedkov číslo: OU-PO-S zo dňa 10. decembra 2018 a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Okresného úradu Kežmarok, Obor pozemkový a lesný číslo: OU-KK-PLO-XXXX/XXXXXX-XX-KM zo dňa 01. októbra 2018 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

II. Žalobcovi priznáva právo na úplnú náhradu trov konania voči žalovanému.

odôvodnenie:

I.

Priebeh administratívneho konania pred prvostupňovým správnym orgánom

1. Z administratívneho spisu správny súd zistil, že Okresný úrad Kežmarok, pozemkový a lesný odbor, rozhodnutím č.k. OU-KK-J.-XXXX/XXXXXX-XXX-KM zo dňa 28.3.2018 rozhodol tak, že pôvodným vlastníkom E. D., nar. XX.X.XXXX, zomr. XX.X.XXXX v L. X., X. spolková republika a B. D., rod. X., nar. X.X.XXXX, zomr. XX.X.XXXX, v N., X. spolková republika, po ktorých si účastník konania Z. K., nar. XX.X.XXXX, bytom X. XXXX/XX, J.d uplatnil nárok na navrátenie vlastníctva pozemkom, z dôvodu nesplnenia podmienok určených v §3 ods. 2 „zákona“ nevznikol nárok na vyňatie pozemkov, zoštatnených v katastrálnych územiach R. L., R. Y. a L. na základe rozhodnutia konfiškačnej komisie v F. č.S.B.-XXX/XX/III. zo dňa 16.1.1947, Rozhodnutie konfiškačnej komisie v F. č. B-XX/XX-III. zo dňa 7.2.1947, Rozhodnutia konfiškačnej komisie v F. č. B-XX/XX-III. zo dňa 6.2.1947, Rozhodnutia konfiškačnej komisie v F. č. S.V.-XX/XX/III. zo dňa 28.2.1947, z konfiškácie.

2. Prvostupňový správny orgán uvedené rozhodnutie odôvodnil tým, že podmienkou vzniku nároku na vyňatie pozemkov z konfiškácie podľa §3 ods. 2 je kumulatívne splnenie štyroch podmienok a to štátne občianstvo, trvalý pobyt na území SR, odňatie vlastníckeho práva k pozemkov, neodsúdenie podľa osobitných predpisov, pričom v predmetnom konaní žalobca nepreukázal slovenské, resp. československé štátne občianstvo „pôvodných vlastníkov“, t.j. starých rodičov žalobcu a zároveň nebolo preukázané ani ich trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, preto „pôvodným vlastníkom“ nevznikol nárok na vydanie pozemkov a teda odvodene od ich práva tento nárok nevznikol ani

samotnému žalobcovi. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, štátny archív v Prešove, pracovisko Poprad oznámilo správny orgán, že jediným dokladom o štátnej príslušnosti E. D. a jeho manželky B. D., rod. X. je Popisný hárok L. zo sčítania ľudu z XXXX, z ktorého je zrejmé, že títo majú štátnu príslušnosť slovenskú a národnosť nemeckú. V zmysle ústavného dekrétu prezidenta republiky č. XX z 2. augusta 1945 o úprave československého štátneho občianstva osôb národnosti nemeckej a maďarskej boli títo pozbavení štátneho občianstva z dôvodu príslušnosti k nemeckej národnosti. Dôkaz o znovunadobudnutí československého štátneho občianstva a trvalom pobyte „pôvodných vlastníkov“ na území Slovenskej republiky nepredložili ani účastník konania, ani jeho právni zástupcovia a nepodarilo sa ho získať ani správny orgán na základe jeho vlastnej činnosti a to napriek tomu, že následne boli vydané právne normy, ktorými bolo možné získať späť československé štátne občianstvo ako napr. vyhláška ministra vnútra č. 51 zo dňa 25. augusta 1945, vyhláška ministra vnútra č. 254 zo dňa 20. decembra 1946, vládne nariadenie č. 76 zo dňa 13. apríla 1948, vyhláška ministra vnútra č. 119/1949 Zb. zo dňa 18. mája 1949.

Rozhodnutím Okresný úrad Prešov, odbor opravných prostriedkov, č. OU-PO-S zo dňa 4.6.2018 zrušil vyššie uvedené rozhodnutie a vec vrátil prvostupňovému správny orgán na nové prejednanie a rozhodnutie z dôvodu, že tento nedostatočne zistil skutkový stav veci. Zároveň konštatoval v konaní aj iné procesné vady, ktoré mali za následok nepreskúmateľnosť uvedeného rozhodnutia. Odvolací správny orgán uložil prvostupňovému správny orgán povinnosť pokračovať ďalej v konaní v zmysle reštitučného zákona, vyzvať oboch splnomocnených zástupcov žiadateľa- žalobcu na odstránenie všetkých nedostatkov reštitučného nároku žiadateľa a poskytnúť im pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Zároveň uložil povinnosť zaobstarat' chýbajúcu PKV č. XXX, k.ú. J., keďže aj na uvedené parcely bol žiadateľom uplatnený reštitučný nárok a bez získania tejto PKV nie je možné zistiť vlastníkov parcel, ani reštitučný titul, na základe ktorého malo byť vlastnícke právo k týmto parcelám ich vlastníkom odňaté.

Odvolací správny orgán taktiež upozornil prvostupňový správny orgán, že vo výrokovej časti následného rozhodnutia je tento povinný rozhodnúť v zmysle § 5 ods. 2 reštitučného zákona a to o tom, či pôvodní vlastníci spĺňajú, resp. nespĺňajú podmienky ustanovené § 3 ods. 2 reštitučného zákona na navrátenie vlastníctva alebo priznanie práva na náhradu.

3. Prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. OU-KK-PLO-XXXX/XXXXXX-XX-KM zo dňa 1.10.2018 rozhodol tak, že pôvodní vlastníci E. D., nar. XX.X.XXXX, zomr. XX.X.XXXX, v L. X., X. spolková republika a B. D., rod. X., nar. X.X.XXXX, zomr. XX.X.XXXX, v N., X. spolková republika nespĺňajú podmienky ustanovené v § 3 ods. 2 zákona na navrátenie vlastníctva k pozemkov alebo na priznanie práva na náhradu, keďže v konaní nebolo preukázané ich štátne občianstvo ČSFR v čase straty vlastníctva i dobe úmrtia a ani ich trvalý pobyt na území ČSFR v čase straty vlastníctva i v dobe ich úmrtia. Voči predmetnému rozhodnutiu podal odvolanie žalobca, v ktorom namietal, že správny orgán rozhodoval o osobách, ktoré nie sú účastníkmi konania a ktoré si reštitučný nárok neuplatnili, pričom skúmal ich štátnu príslušnosť a ich trvalý pobyt. Žalobca taktiež poukázal na nález Ústavného súdu SR sp.zn. III.ÚS 127/201 z 22.6.2010 o uprednostňovaní citlivého prístupu k uplatňovaným reštitučným nárokom a nález ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 7/2014 o účele reštitučných zákonov, ktorým je zmiernenie majetkových krívd a iných krívd z obdobia od 25.februára 1948 do 01.januára 1990. V podaní označenom ako Doplnenie k odvolaniu uviedol, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 9Sžr/132/2015, na ktoré poukazoval prvostupňový správny orgán nie je možné použiť z toho dôvodu, že predmetný rozsudok sa týka reštitučných nárokov podľa zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárske majetku a nie predmetného zákona, na základe ktorého si žalobca uplatnil reštitučný nárok, pričom taktiež uviedol, že právne názory najvyššieho súdu vyjadrené v odôvodnení predmetného rozhodnutia nie sú právne záväzné.

II.

Zhrnutie napadnutého rozhodnutia žalovaného

4. Okresný úrad Prešov, odbor opravných prostriedkov, rozhodnutím č. OU-J zo dňa 10.12.2018 zmenil rozhodnutie Okresného úradu F., pozemkový a lesný odbor, č. OU-KK-J.-XXXX/XXXXXX-XX-KM zo dňa 1.10.2018 tak, že Z. K., nar. XX.X.XXXX, bytom X. XXXX/XX, XXXXX J., ktorý si dňa 14.12.2004 uplatnil na bývalom Obvodnom pozemkovom úrade v Kežmarku nárok na navrátenie vlastníctva k pozemkom pôvodne vedeným v pozemkovoknižných vložkách č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX nachádzajúcim sa v k.ú. R. L. a pozemkom pôvodne vedeným v pozemkovoknižných

vložkách č. XX, XXX, XX, XX, XXX, XXX, XXX, XXX XXX, XXX, XXX, XX, XX, XXX, XXX nachádzajúcim sa v k.ú. L., ktoré boli konfiškované pôvodným vlastníkom E. D., nar. XX.X.XXXX, zomr. XX.X.XXXX v L. X., X. spolková republika a B. D., rod. X., nar. X.X.XXXX, zomr. XX.X.XXXX v N., X. spolková republika rozhodnutím konfiškačnej komisie v Kežmarku č. S.B - XXX/XX/III. zo dňa 16.1.1947 o konfiškovaní poľnohospodárskeho majetku E. D. a jeho manželky B. D., rod. X. nachádzajúceho sa v k.ú. R. L., rozhodnutím konfiškačnej komisie v F. č. B-XX/XX-III. zo dňa X.X.XXXX o konfiškovaní poľnohospodárskeho majetku B. D., rod. X. nachádzajúceho sa v k.ú. L. a rozhodnutím konfiškačnej komisie v F. č. B-XX/XX-III. zo dňa X.X.XXXX o konfiškovaní poľnohospodárskeho majetku E. D. nachádzajúceho sa v k.ú. L. nespĺňa podmienky ustanovené v § 3 ods. 2 reštitučného zákona na navrátenie vlastníctva k pozemkom alebo priznanie práva na náhradu za ne z dôvodu, že pôvodných vlastníkov E. D., nar. XX.X.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX v L. X., X. spolková republika a B. D., rod. X., nar. X.X.XXXX, zomr. XX.X.XXXX v N., X. spolková republiky nie je možné považovať za osoby, ktorým vznikol nárok na vyňatie pozemkov z konfiškácie v zmysle ust. § 3 ods. 2 reštitučného zákona, a taktiež z dôvodu nesplnenia hmotnoprávnej podmienky na navrátenie vlastníctva v zmysle § 2 ods. 1 reštitučného zákona v spojení s §3 ods. 2 reštitučného zákona, nakoľko ku konfiškácii majetku E. D., nar. XX.X.XXX., zomr. XX.XX.XXXX v L. X., X. spolková republika a B. D., rod. X., nar. X.X.XXXX, zomr. XX.X.XXXX v N., X. spolková republiky, došlo pred rozhodným obdobím (pred XX.X.XXXX).

Zároveň odvolací správny orgán rozhodol, že Z. K., nar. XX.X.XXXX, bytom X. XXXX/XX, XXXXX J., nie je oprávnenou osobou v zmysle § 2 ods. 2 reštitučného zákona po B. X. zapísanej v pozemkovoknižnej vložke č. XXX, k.ú. J., ktorá pozemky zapísané v pozemkovoknižnej vložke č. XXX, k.ú. J. nadobudla titulom dedenia dňa XX.X.XXXX, pod č. XXXX, nakoľko sa nejedná o totožnú osobu s pôvodnou vlastníčkou B. D., rod. X., nar. X.X.XXXX, zomr. XX.X.XXXX v N., X. spolková republiky, po ktorej si Z. K., nar. XX.X.XXXX, bytom X. XXXX/XX, XXXXX J., uplatnil dňa 14.12.2004 nárok na vrátenie vlastníctva.

5. Predmetné rozhodnutie správny orgán odôvodnil tým, že žalobca si uplatnil reštitučný nárok na navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré boli odňaté pôvodným vlastníkom E. D. a jeho manželke B. D., rod. X. a to starým rodičom žalobcu. E. D., nar. XX.X.XXXX bol pôvodným vlastníkom pozemkov nachádzajúcich sa pôvodne v J. č. XXXX, XXXX a B. D., rod. X., nar. X.X.XXXX bola pôvodnou vlastníčkou pozemkov nachádzajúcich sa v k.ú. R. L., pôvodne v J. č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX a v k.ú. L. pôvodne v J. č. XX, XXX, XX, XX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XX. Čo sa týka parcely v J. č. XXX, v k.ú. J. vlastník B. X., ktorá pozemky nadobudla titulom dedenia dňa XX.X.XXXX nie je B. D., rod. X., nar. X.X.XXXX, zomr. XX.X.XXXX v N., nakoľko v čase dedenia táto ešte nebola nažive. Správny orgán taktiež konštatoval, že majetok pôvodných vlastníkov bol konfiškovaný na základe rozhodnutia konfiškačnej komisie v F. č. S.B.-XXX/XX/III. zo dňa 16.1.1947, v zmysle ktorého na základe nariadenia č. 104/1945 Zb. n. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení poľnohospodárskeho majetku X., H., ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa v znení nariadenia č. 64/1946 Zb. n. SNR (ďalej len nariadenie č. 104/1945 Zb. SNR) bol pôvodným vlastníkom konfiškovaný poľnohospodársky majetok nachádzajúci sa v okrese kežmarskom, menovite poľnohospodársky majetok nachádzajúci sa v k.ú. R. L.. Rozhodnutím konfiškačnej komisie v Kežmarku č. B.-XX/XX-III. zo dňa 07.02.1947 bol B. D., rod. X., v zmysle nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR konfiškovaný poľnohospodársky majetok nachádzajúci sa v okrese kežmarskom, menovite poľnohospodársky majetok nachádzajúci sa v k.ú. L.. Rozhodnutím konfiškačnej komisie v F. č. B.-XX/XX-III. zo dňa 06.02.1947 bol E. D., v zmysle nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR konfiškovaný poľnohospodársky majetok nachádzajúci sa v okrese kežmarskom, menovite poľnohospodársky majetok nachádzajúci sa v k.ú. L.. Rozhodnutím konfiškačnej komisie v F. č. S.V.XX/XX-III. zo dňa XX.XX.XXXX bol E. D. a B. D., rod. X., v zmysle nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR konfiškovaný poľnohospodársky majetok nachádzajúci sa v okrese kežmarskom, menovite poľnohospodársky majetok nachádzajúci sa v k.ú. R. Na základe uvedeného skutkového stavu správny orgán uzavrel, že z podaného reštitučného návrhu žalobcu zo dňa 14.12.2004 vyplýva, že tento si uplatnil nárok na navrátenie vlastníctva k pozemkom nachádzajúcim sa v k.ú. R. L., J. a L., pričom reštitučné konanie je návrhovým konaním ovládaným dispozičnou zásadou, preto pokiaľ v zákonom stanovenej lehote na uplatnenie reštitučných nárokov svoj nárok na vrátenie pozemkov neuplatnil aj o pozemky nachádzajúce sa v k.ú. R. tieto nemožno zahrnúť do predmetu reštitučného konania.

Čo sa týka odvolacích námietok žalobcu žalovaný uviedol, že k námietke spočívajúcej v tom, že prvostupňový správny orgán rozhodol o osobách, ktoré nie sú účastníkmi konania a nerozhodol o právach osoby, ktorá si reštitučný nárok uplatnila, odvolací správny orgán uvedenú námietku preskúmal a na základe tohto dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán nesprávne formuloval znenie výrokovej časti o nesplnení podmienok podľa § 3 ods. 2 reštitučného zákona pôvodnými vlastníckymi a

preto uvedený nedostatok odstránil zmenou výrokovej časti napadnutého rozhodnutia, pričom skutkové ako aj právne závery správneho orgánu považoval za vecne správne, zákonné a náležité odôvodnené.

6. Čo sa týka námietky žalobcu, že na vec nemožno aplikovať závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 9Sžr/132/2013 a zisťovať trvalý pobyt a štátny občianstvo u pôvodných vlastníkov, žalovaný uviedol, že uvedené skutočnosti sú relevantné pre posúdenie splnenia podmienok podľa § 3 ods. 2 reštitučného zákona. Poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Sžo/153/2009 zo dňa 24.2.2010, v ktorom súd dospel k obdobným záverom o potrebe zisťovania trvalého pobytu a štátneho občianstva u pôvodných vlastníkov, pričom sa jednalo o reštitučné konanie vedené podľa zákona č.503/2003 Z.z. a zároveň aj na rozhodnutie sp.zn. 10Sžr/3/2012 zo dňa 25.1.2013, v zmysle ktorého právna argumentácia týkajúca sa reštitučného nároku podľa zákona č. 229/1991 Zb. a výkladu jeho ustanovenia § 6 ods. 2, táto platí pre jej obsahovú totožnosť aj v prípade reštitučného nároku uplatneného podľa zákona č. 503/2003 Z.z.. Potreba zisťovania uvedených skutočností podľa záverov odvolacieho správneho orgánu vyplývala priamo z ustanovenia § 3 ods. 2 reštitučného zákona, pričom nepreukázanie ktoréhokolvek z predpokladov má za následok nesplnenie podmienok podľa § 3 ods.2 reštitučného zákona u účastníka konania, ktorý si reštitučný nárok uplatnil po pôvodných vlastníkoch, ktorým bol majetok konfiškovaný. Predpokladom navrátenia vlastníctva k pozemkom alebo priznania náhrady za pozemky, ktoré nie je možné vydať podľa reštitučného zákona je, aby si účastník konania uplatnil reštitučný nárok podľa § 5 ods. 1 reštitučného zákona a súčasne, aby preukázal skutočnosti, na základe ktorých prešli reštitučným nárokom uplatnené pozemky v rozhodnej dobe na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku skutočností taxatívne ustanovených v § 3 ods. 1, 2, 3 reštitučného zákona, ako aj preukázal splnenie zákonných podmienok ustanovených v § 2 ods. 1 a 2 reštitučného zákona, pričom dôkazné bremeno v zmysle § 5 ods. 1 zaťažuje účastníka konania. Na základe uvedeného správny orgán konštatoval, že z fotokópie Popisného hárku L. zo sčítania ľudu z roku 1938, z ktorého vyplýva, že v roku 1938 mali E. D. a R. D., rod. X. štátnu príslušnosť slovenskú a národnosť nemeckú. V zmysle §1 ods. 2 ústavného dekrétu prezidenta títo stratili československé štátne občianstvo, avšak na základe ich žiadosti im mohol príslušný orgán konštitutívnym rozhodnutím československé štátne občianstvo vrátiť. Žalobca nepreukázal a zároveň ani správne orgánu sa nepodarilo zistiť, že by pôvodným vlastníkom nehnuteľností bolo vrátené československé štátne občianstvo po ich odsune do X. a taktiež ani nebolo preukázané, že by mali trvalé bydlisko na území Slovenskej republiky.

7. K ustanoveniu § 3 ods. 2 reštitučného zákona žalovaný uviedol, že zákon v predmetnom ustanovení nestanovuje povinnosť preukázať štátne občianstvo a trvalý pobyt osôb, ktorým bol majetok konfiškovaný ku určitému dňu, avšak stanovuje okruh osôb, ktoré je potrebné považovať za osoby, ktorým vznikol nárok na vyňatie majetku z konfiškácie podľa reštitučného zákona a týmito sú občania SR (ktorí v súčasnosti sú občanmi SR, resp. boli v čase ich smrti) a ktoré majú trvalý pobyt na jej území (prítomní čas použitý v ust. §3 ods. 2 reštitučného zákona nasvedčuje tomu, že sa jedná o osoby, ktoré stále majú trvalý pobyt na území SR, a za predpokladu že zomreli, tak ho mali v čase ich smrti a ktoré neboli odsúdené podľa osobitných predpisov ku určitému dňu.

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí zároveň poukázal na to, že najnovšia judikatúra NS SR, konkrétne v rozhodnutí sp.zn. 4Sžr/2/2017 z 6.2.2018, dospela k záveru, že „konfiškáciou na základe predpisov z 1945 (nar. Č.104/1945Zb.), ktorými sa po vojne riešili majetkové pomery osôb nemeckej, maďarskej národnosti a osôb považovaných za zradcov nepriateľov slovenského národa, nebola zásadne produktom komunistckej nadvlády. Obdobie od konca druhej svetovej vojny až po 25.2.1948 takéto znaky negatívne poňatého výkonu štátnej moci a politickej perzekúcie vtedajšieho štátneho režimu proti jednotlivcovi nenesie, resp. mu ani historické analýzy neprisudzujú....Z uvedeného je zrejmé, že zákonodarca obdobie tzv. tretej republiky- Československej republiky (1945-1948)...nepovažuje za reštitučné účely za dobu neslobody....Najvyšší súd Slovenskej republiky teda konštatuje, že v danom prípade došlo ku konfiškácii nehnuteľného majetku osoby uplatňujúci si reštitučný návrh pred začatím rozhodného obdobia, t.j. pred 25.2.1948, a preto nebola splnená zákonná hmotnoprávna podmienka na vydanie nehnuteľnosti podľa zákona o pôde v zmysle § 4 ods. 1 v spojení s § 6 ods. 2 zákona o pôde, a to , že nebolo dodržané rozhodné obdobie odňatia jej vlastníckeho práva štátom.“

Nakoľko v predmetnom prípade bol majetok odňatý pôvodným vlastníkom na základe rozhodnutí konfiškačnej komisie v Kežmarku č. S.B-XXX/XX/III. zo dňa 16.1.1947 a č. B-XX/XX-III. zo dňa 6.2.1947, preto neboli splnené ani hmotnoprávne podmienky na navrátenie vlastníctva v zmysle § 2 ods. 1 reštitučného zákona v spojení s § 3 ods. 2 reštitučného zákona z dôvodu, že ku konfiškácii majetku pôvodných vlastníkov došlo pred 25.2.1948, teda nebolo dodržané rozhodné obdobie odňatia ich

vlastníckeho práva štátom, čo je prekážkou navrátenia vlastníctva k reštitučným nárokom uplatneným pozemkom.

III.

Argumenty žalobcu v podanej žalobe

8. Voči rozhodnutiu žalovaného č. č.OU-PO-S zo dňa 10.12.2018 a rozhodnutiu Okresného úradu F., odbor pozemkový a lesný, č. OU-KK-J.-XXXX/XXXXXX-XX-KM zo dňa 1.10.2018 podal žalobca v zákonom stanovenej lehote správnu žalobu, ktorou namietal, že vo výroku žalovaného sú riešené len reštitučné nároky na katastrálne územia R. L. a L. a vo výroku 2 pre katastrálne územie J., avšak nie je rozhodnuté o nároku žalobcu vo vzťahu ku katastrálnemu územiu R. Y., pričom boli predložené doklady týkajúce sa uvedeného katastrálneho územia, vrátane rozhodnutí o konfiškácií zo dňa 28.2.1947. Na základe uvedeného nie je žalobcovi zrejmé, z akého dôvodu sa o ním uplatnenom nároku nekonalo. Vzhľadom na to, že ako prvý rozhodol o k.ú. J. žalovaný, žalobca stratil možnosť sa voči uvedenému výroku rozhodnutia brániť odvolaním, pričom odvolací orgán rozhodol o tom, o čom nerozhodoval prvostupňový správny orgán. Žalobca poukázal na to, že B. X. bola matkou B. D., rod. X., nar. X.X.XXXX, zomr. XX.X.XXXX, t.j. právnej predchodkyne žalobcu a uvedené skutočnosti boli v administratívnom spise preukázané. Ž

9. Žalobca poukázal na znenie § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 503/2003 Z.z., z ktorého vyplýva, že reštitučný nárok sa vzťahuje aj na konfiškáciu majetku - odňatie vlastníckeho práva podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Zb. o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku X., H. ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, keďže jeho pôvodným vlastníkom boli nehnuteľnosť odňaté na základe uvedeného nariadenia rozhodnutia konfiškačnej komisie v F. č. S.B.XXX/XX/III. zo dňa XX.X.XXXX, č. B-XX/XX-III zo dňa X.X.XXXX, č. B-XX/XX-III zo dňa X.X.XXXX, č. S.V.-XX/XX-III. zo dňa XX.X.XXXX.

Žalobca taktiež uviedol, že jeho právni predchodcovia boli československými štátnymi občanmi, ktorí podľa § 1 ods. 2 dekrétu č. 33/1945 Sb. o úprave občianstva z dôvodu ich nemeckej národnosti, mali stratiť československé štátne občianstvo, avšak keďže preukázali svoju vernosť k Československej republike (Hlásenie o odsunovej jednotke Nemca - antifašistu zo dňa 18.3.1947) bolo im zachované ich československé štátne občianstvo. Žalobca dôvodil, že v § 2 ods. 2 dekrétu č. 33/1945 je upravená len žiadosť o zistenie, či československé štátne občianstvo osobe zostáva, preto mal za to, že jeho právni predchodcovia boli občanmi Československej republiky, nemeckej národnosti, boli antifašistami a mali trvalé bydlisko na území Československej republiky.

Zároveň však žalobca poznamenal, že podľa jeho názoru sa na základe reštitučného zákona prejednávali jednotlivé reštitučné nároky osôb, ktoré si uplatnili nároky na vrátenie nehnuteľností po pôvodných vlastníkoch, ktorým bol majetok konfiškovaný na základe nariadenia č. 104/1945 Zb a u týchto osôb sa neskúmalo splnenie podmienok štátneho občianstva a trvalého pobytu v období konfiškácie a v období ich úmrtia. Čo sa týka rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 9SŽr/132/2013 z 24.6.2015 žalobca uviedol, že sa jedná o rozhodnutie, ktorým sa najvyšší súd odklonil od dovtedajšej praxe, čím dochádza k porušeniu princípu právnej istoty a predvídateľnosti rozhodnutia.

10. Čo sa týka konštatovania odvolacieho správneho orgánu, že obdobie od konca druhej svetovej vojny po 25.2.1948 nebolo produktom komunistickej nadvlády, teda ak došlo ku konfiškácií nehnuteľností pred začatím rozhodného obdobia, pred 25.2.1948, nie je splnená zákonná hmotnoprávna podmienka na vydanie nehnuteľností, t.j. podmienky podľa § 3 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. , s uvedeným záverom žalobca nesúhlasí a považuje ho za nesprávne právne posúdenie veci. Poukázal na ustanovenie § 3 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z., v ktorom zákonodarca pripustil, že aj v prípade, ak boli konfiškované pozemky, následne pred rozhodným obdobím i pridelené v rámci predpisov o pozemkových reformách, takýto nárok sa rieši podľa §7 predmetného zákona, teda zákonodarca priznal právo na vrátenie pozemkov aj za predpokladu, že boli odňaté pred rozhodným obdobím v rámci predpisov o pozemkových reformách. Žalobca taktiež uviedol, že mu nie je zrejmé, prečo v danom prípade žalovaný vychádzal z dátumu rozhodnutia konfiškačnej komisie, keď konfiškačné rozhodnutie bolo súdu predložené až v rozhodnom čase a až na základe uvedeného bola vyznačená konfiškácia, teda navrhnutá zmena zápisov v PKV a to už v rozhodnom čase. Na základe uvedeného mal žalobca za to, že rozhodnutie žalovaného je z uvedených dôvodov nezákonné, že odvolací správny orgán postupoval nezákonným postupom, porušil práva a právom chránené záujmy žalobcu, nesprávne právne vec posúdil, čím

došlo k porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej moci, čo malo za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej a zároveň vec nesprávne právne posúdil, v dôsledku čoho navrhol rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu zrušiť a vec vrátiť správne mu orgánu na ďalšie konanie.

IV.

Vyjadrenie žalovaného k podanej žalobe

11. Žalovaný sa k správnej žalobe vyjadril podaním zo dňa 28.3.2019, v ktorom uviedol, že žalobcovi bolo rozhodnutie žalovaného doručené dňa 17.12.2018. K výrokovej časti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu žalovaný uviedol, že táto nebola dostatočne určitá a postrádala spojitosť medzi žalobcom ako účastníkom konania a pôvodnými vlastníkom, z daného dôvodu ju žalované v súlade s ust. § 59 ods. 2 Správneho poriadku zmenil a potrebu zmeny dostatočným spôsobom odôvodnil a to aj v samotnej výrokovej časti, kde konkretizoval dôvody, na základe ktorých nebolo možné žalobcovi navrátiť vlastníctvo k pozemkom pôvodných vlastníkov. Žalovaný uviedol, že v preskúvanom rozhodnutí nemenil rozsah ani predmet reštitučného konania, nedoplňal dokazovanie, iba v súlade s ust. § 59 ods. 2 Správneho poriadku zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu na základe podkladov nachádzajúcich sa v administratívnom spise. Za dôvod nesplnenia podmienok ustanovených v § 3 ods. 2 reštitučného zákona označil žalovaný tú skutočnosť, že pôvodní vlastníci tieto podmienky nespĺňali, preto ani žalobca nemohol byť oprávnenou osobou, ktorá si svoje právo odvodzovala od pôvodných vlastníkov. Žalovaný opätovne ako v preskúvanom rozhodnutí poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR sp.zn. 9Sžr/132/2013, 10Sžr/3/2012 a 2Sžo/153/2009 a v súvislosti s uvedenými závermi konštatoval, že z administratívneho spisu nevyplývalo, že by pôvodní vlastníci po strate československého štátneho občianstva v zmysle dekrétu prezidenta č. 33/1945Zb. opätovne nadobudli československé, resp. slovenské štátne občianstvo a taktiež aby mali trvalý pobyt na území Slovenskej republiky. Čo sa týka žalobcom predloženého Hlásenia o odsunovej jednotke Nemca-antifašistu č.2033/I.-VIII/5-1947 zo dňa 18.3.1947 k uvedenému žalovaný uviedol, že tento dokument nie je potvrdením preukazujúcim zachovanie, znovunadobudnutie alebo navrátenie československého štátneho občianstva. Podľa žalovaného uvedený dokument predstavuje splnenie hmotnoprávnej podmienky uvedenej v § 2 ods. 1 dekrétu prezidenta a to vernosť Československej republike, aktívny boj za jej oslobodenie, alebo trpenie nacistického alebo fašistického teroru, avšak na účely zachovania štátneho občianstva boli aj osoby označované ako antifašisti povinné v zmysle § 2 ods. 2 dekrétu prezidenta podať žiadosť o zistenie zachovania československého štátneho občianstva, keďže však táto žiadosť nebola žalobcom doložená a ani na základe vlastnej činnosti správneho orgánu sa ju nepodarilo získať, správny orgán nemal za preukázané vrátenie československého štátneho občianstva pôvodným vlastníkom. Čo sa týka reštitučného nároku vo vzťahu ku katastrálnemu územiu J. k tomuto žalovaný uviedol, že skutočnosť, že B. X., zapísaná v J. č. XXX, nie je totožnou osobou so B. D., po ktorej si žalobca uplatnil reštitučný titul vyplýva z tej skutočnosti, že tieto pozemky boli získané do vlastníctva pôvodnej vlastníčky titulom dedenia dňa 31.5.1896, pričom stará matka žalobcu v tom čase ešte nežila, teda je vylúčené, aby sa jednalo o totožnú osobu. Poukázal na to, že uvedenú skutočnosť konštatoval aj Okresný úrad Kežmarok, PLO, v rozhodnutí č. OU-KK-PLO-XXXX/XXXXXX-XX-KM zo dňa 1.10.2018 a to na str. 7. Keďže sa jednalo o iný dôvod, ako ten, na základe ktorého nebolo možné žalobcovi navrátiť vlastníctvo k odňatým pozemkom ani priznať náhradu za ne, žalovaný tento nárok žalobcu týkajúci sa PKV č. XXX, k.ú. J., zahrnul do samostatného bodu č. 2 výrokovej časti. Záver žalobcu, že o k.ú. J. bolo rozhodnuté až v preskúvanom rozhodnutí žalovaného je podľa názoru žalovaného absolútne nepodložený. Vo vzťahu ku k.ú. SZ. žalovaný uviedol, že žalobca si reštitučným návrhom neuplatnil reštitučný nárok na pozemky nachádzajúce sa v k. . R. Y. v lehote podľa § 5 ods. 1 reštitučného zákona a to do 31.12.2004. Tvrdenia žalobcu o tom, že žalovaný nerozhodol o k.ú. R. Y. a súčasne rozhodoval o k.ú. J. sú len účelovými tvrdeniami žalobcu, ktoré nemajú podklad v administratívnom spise. Vo vzťahu k konštatovaniu žalovaného, že na priznanie reštitučného nároku nie sú splnené podmienky podľa § 3 ods. 2 reštitučného zákona, žalovaný uviedol, že tento záver vyplýval z nového smerovania judikatúry Najvyššieho súdu SR a zároveň z jeho kompetencie ako odvolacieho orgánu v súlade s apelačným princípom zakotveným v ust. § 59 ods. 2 Správneho poriadku napraviť prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu a vo veci sám rozhodnúť. Otázka rozhodnej doby bola riešená v rozhodnutí žalovaného č. OU-PO-OOP6-XXXX/XXXXXX-POE zo dňa 4.6.2018 ako aj predmetom odvolania žalobcu proti rozhodnutiu Okresného úradu Kežmarok, J., č. OU-KK-PLO-XXXX/XXXXXX-XX-KM zo dňa 28.3.2018, z toho dôvodu neobstojí tvrdenie žalobcu, že otázka rozhodnej doby netvorila predmet rozhodovania v prvostupňovom konaní, nakoľko Okresný úrad Kežmarok, PLO bol

v zrušujúcom rozhodnutí žalovaného zo dňa 4.6.2018 zaviazaný v otázke dodržania rozhodnej doby postupovať v súlade s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu SR. Čo sa týka účinku konfiškačných rozhodnutí žalovaný uviedol, že nariadenie č.104/1945 Zb. v zmysle ustanovenia § 1 ods. 1 písm. a) s okamžitou platnosťou a bez náhrady konfiškovovalo pre účely pozemkovej reformy pôdohospodársky majetok na území Slovenska, ktorý je vo vlastníctve osôb nemeckej národnosti. Napriek tomu, že právne účinky konfiškácie nastávali okamžikom právnej záväznosti nariadenia č. 104/1945Zb. t.j. ex lege, odvíjali sa od konfiškačného rozhodnutia a pôsobili na majetok osôb nemeckej národnosti ex tunc ku dňu 1.3.1945. Bez vydania konfiškačného rozhodnutia nebolo možné dospieť k záveru, koho bolo potrebné považovať za osobu podliehajúcu režimu nariadenia č. 104/1945 Zb., preto bolo potrebné dodržanie rozhodnej doby viazať na dátum vydania administratívneho správneho aktu. V danom prípade konfiškácia majetku pôvodných vlastníkov sa uskutočnila na základe rozhodnutia konfiškačnej komisie v Kežmarku č. S.B.-XXX/XX/III. zo dňa XX.X.XXXX, č. B-XX/XX-III. zo dňa X.X.XXXX a č. B-XX/XX-III. zo dňa 6.2.1947. Na základe uvedeného dospel žalovaný k záveru, že neboli splnené podmienky podľa § 3 ods. 2 reštitučného zákona a zároveň neboli splnené ani hmotnoprávne podmienky na navrátenie vlastníctva v zmysle § 2 os. 1 reštitučného zákona v spojení s § 3 ods. 2 reštitučného zákona z dôvodu, že ku konfiškácií došlo pred rozhodným obdobím. Záverom žalovaný uviedol, že v správnej žalobe sa nenachádza žiaden žalobný dôvod, ktorý by smeroval proti rozhodnutiu Okresného úradu Kežmarok, PLO, č. OU-KK-PLO-XXXX/XXXXXX-XX-KM zo dňa 1.10.2018, preto nie je možné dospieť k záveru, na akom základe žiada žalobca zrušenie prvostupňového správneho rozhodnutia. Na základe uvedených skutočností mal žalovaný za to, že nie je dôvod na zrušenie preskúmaného rozhodnutia žalovaného ani prvostupňového správneho orgánu.

V.

Replika žalobcu

12. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 7.5.2019 uviedol, že žalovaný porušil procesný postup upravený Správnym poriadkom, ak zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktoré bolo neurčité a v rozpore so zákonom. Žalobca mal za to, že žalovaný mal uvedené rozhodnutie zrušiť. Rozhodnutie žalovaného považoval za nahradenie, resp. rozhodnutie vo veci, aby boli odstránené vady prvostupňového orgánu pri rozhodovaní. Žalobca poukázal na to, že z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu nie je zrejmé o akých katastrálnych územiach rozhodoval, preto ak žalovaný rozhodoval o konkrétnych katastrálnych územiach rozhodoval o žalobcom uplatnených nárokoch, o ktorých však nerozhodol prvostupňový správny orgán, keďže ich nešpecifikoval. Žalobca taktiež uviedol, že do administratívneho spisu doložil všetky doklady, pričom práve z týchto vyplýva, že B. X., ktorá pozemky získala dedením zo dňa 31.5.1896, bola matkou B. D., rod. X., nar. X.X.XXXX, čo pred prvostupňovým správnym orgánom nebolo sporné, preto konštatovanie žalovaného vo výroku II považuje za nezákonné. Žalobca má za to, že správnym procesným postupom žalovaného by bolo, ak by rozhodnutie bolo zrušené a prvostupňový správny orgán by bol zviazaný na vysporiadanie sa s vadami výroku prvostupňového správneho rozhodnutia. Čo sa týka štátneho občianstva pôvodných vlastníkov žalobca zotrval na svojom názore, že v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 ústavného dekrétu č. 33/1945 Sb. tým, že títo preukázali vernosť k Československej republike zostalo im československé štátne občianstvo zachované. Taktiež mal za to, že nemožno zisťovať štátne občianstvo ani trvalý pobyt u pôvodných vlastníkov, nakoľko takéto podmienky z reštitučného zákona nevyplývajú. K rozhodnému obdobiu žaloba uviedol, že v ustanovení § 2 ods. 1 reštitučného zákona je riešená problematika rozhodného obdobia, avšak zo znenia § 3 ods. 2 druhá veta vyplýva, že je tu daný okruh oprávnených osôb, ktorým bolo odňaté vlastnícke právo k pozemkom, okrem iného aj s odkazom na nariadenie č. 104/1945 Zb. Žalobca mal za to, že jednotlivé hmotnoprávne nároky žalobcu sú žalovaným posudzované odlišne bez toho, aby sa žalovaný vyrovnal so skoršími rozhodnutiami i súdnymi rozhodnutiami, o ktorých už bolo rozhodnuté na základe iného právneho posúdenia, keď došlo k prinavráteniu majetku v rámci reštitučného zákona oprávneným osobám.

VI.

Duplika žalovaného

13. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 17.6.2019 uviedol, že v zmysle § 59 ods. 1 Správneho poriadku je odvolací orgán oprávnený preskúmať napadnuté rozhodnutia, doplniť doterajšie konania a prípadné

zistené vady odstrániť. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia je oprávnený napadnuté rozhodnutie zmeniť. Zrušenie napadnutého rozhodnutia je upravené v ods. 3 predmetného ustanovenia s tým, že odvolací orgán vec zruší a vráti na ďalšie konanie ak je to vhodnejšie z dôvodov rýchlosti a hospodárnosti. Odvolacieho konanie podľa Správneho poriadku je postavené na apelačnom princípe, ktorý umožňuje orgánu, ktorý rozhoduje o odvolaní, aby sám napravil prvostupňové rozhodnutie a vo veci samej rozhodol sám, pritom sa môže odchyliť od skutkového stavu zisteného prvostupňovým orgánom. Dôsledkom tohto postupu je tá skutočnosť, že situácia účastníkov konania môže byť rozhodnutím odvolacieho orgánu aj zhoršená v neprospech odvolateľa. V správnom konaní totiž neplatí zásada reformatio in peius. V danom prípade žalovaný ako odvolací orgán zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a to z dôvodu, že by nebolo vhodnejšie ani z dôvodov rýchlosti ani z dôvodov hospodárnosti zrušovať rozhodnutie a vracat' ho prvostupňovému správne mu orgánu. V preskúmanom rozhodnutí žalovaný nemenil ani rozsah ani predmet reštitučného konania, nedoplňal dokazovanie, avšak v súlade s § 59 ods. 2 Správneho poriadku odstránil zistené nedostatky prvostupňového správneho konania tým, že vo veci sám rozhodol. Čo sa týka zachovania štátneho občianstva pôvodných vlastníkov žalovaný uviedol, že československé štátne občianstvo osobám s nemeckou národnosťou po prijatí dekrétu prezidenta č.33/1945 Zb. nebolo automatické ale bolo podmienené podaním žiadosti žiadateľa o zachovanie štátneho občianstva. V súvislosti s uvedeným žalovaný poukázal na nález Ústavného súdu III. ÚS 346/2009, v ktorom Ústavný súd uviedol, že „Z naznačenej právnej konštrukcie vyplýva, že u osôb nemeckej alebo maďarskej národnosti patriacich do prvej skupiny sa štátne občianstvo v prípade podania žiadosti podľa § 2 ods. 2 dekrétu prezidenta prezumovalo až do prípadného deklarátorného rozhodnutia príslušného orgánu (§2 ods. 2 druhá veta dekrétu prezidenta), ktorý by konštatoval, že štátne občianstvo nebolo zachované.“ Žalovaný v ďalšom obsahu svojho vyjadrenia poukázal na jednotlivé právne predpisy, ktoré upravovali vrátenie československého štátneho občianstva. Nakoľko však v konaní nebolo preukázané navrátenie štátneho občianstva pôvodným vlastníkom, teda neboli splnené podmienky podľa § 3 ods. 2 reštitučného zákona. Čo sa týka námietky žalobcu, že zo zákona nevyplýva povinnosť preukázať občianstvo a trvalý pobyt, žalovaný uviedol, že nakoľko nárok žalobcu je od nároku pôvodných vlastníkov len odvodený, preukázanie dátumu úmrtia jednotlivých pôvodných vlastníkov a okruhu ich dedičov, rovnako ako zistenie, či v čase smrti boli občanmi Československej republiky a mali tu trvalý pobyt je rozhodujúce pre posúdenie, či žalobcu možno považovať za oprávnenú osobu podľa § 2 ods. 2 zákona č. 503/2003. Čo sa týka rozhodnej doby žalovaný zotrval na svojich skorších vyjadreniach a na záveroch vyplývajúcich z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Sžr/2/2017, v ktorom sa najvyšší súd vysporiadal s predchádzajúcimi rozhodnutiami a vysvetlil, z akých dôvodov sa od skoršej judikatúry odklonil.

VI.

Posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov správnym súdom

14. Dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok, podľa ktorého ustanovení správny súd v tomto konaní postupoval.

15. Podľa § 2 ods. 1 S.s.p., v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

16. Podľa § 2 ods. 2 S.s.p., Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

17. Z obsahu predloženého administratívneho spisu ako i výsledkov doterajšieho priebehu konania správny súd zistil, že predmetom konania bolo rozhodnutie žalovaného č.j. ON. zo dňa 10. decembra 2018 týkajúce sa reštitučného nároku žalobcu. V uvedenej právnej veci je zrejmé, že uplatneným nárokom na navrátenie vlastníctva v zmysle reštitučného zákona, ktorý bol správne mu orgánu doručený dňa 14. decembra 2004, požiadal žalobca o navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam v k.ú. R. L., vedených v pozemno - knižných vložkách č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, v k.ú. J., vedených v J. č. XXX, v k.ú. L., vedených v PKV č. XXX, XX, XXX, XXX, XX, XX,

XXX, XXX, XX, XXX, XXX, XX, XXX, XXX, XXX, ktoré boli konfiškované jeho starým rodičom E. D. a B. D., rod. X.. Z predmetného podania vyplýva, že jeho súčasťou boli aj konfiškačné rozhodnutia Konfiškačnej komisie v Kežmarku č. S.V.-XX/XX-III. zo dňa XX. februára 1947 na katastrálne územie R. Y., Konfiškačnej komisie v Kežmarku č. L.. zo dňa 7. februára XXXX na katastrálne územie L., Konfiškačnej komisie v Kežmarku č. S.B.-XXX/XX-III. zo dňa XX. januára 1947 na katastrálne územie R. Uvedenými rozhodnutiami došlo k odňatiu pôdohospodárskeho majetku pôvodných vlastníkov, osôb nemeckej národnosti, podľa § 2 nar. č. 104/45 Zb. n. SNR.

18. Zákon č. 503/2003 Z.z. upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu. Aj cieľom tohto zákona je spolu s ostatnými reštitučnými zákonmi zabezpečiť tzv. reštitučné procesy zmiernenia niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v zákone presne ustanovenom období vo vzťahu k presne vymedzenému okruhu osôb a na základe v zákone taxatívne ustanovených prípadov straty majetku.

19. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „reštitučný zákon“), právo na navrátenie vlastníctva k pozemku podľa tohto zákona môže uplatniť oprávnená osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území a ktorej pozemok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 (ďalej len „rozhodujúce obdobie“) spôsobom uvedeným v ustanovení § 3.

20. Podľa § 2 ods. 2 reštitučného zákona, ak osoba, ktorej vlastníctvo k pozemku prešlo v rozhodujúcom období do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch uvedených v ustanovení § 3, zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v ustanovení § 5 alebo ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osobami štátni občania Slovenskej republiky, fyzické osoby v tomto poradí...

21. Podľa § 3 ods. 2 reštitučného zákona obdobne sa postupuje aj v prípadoch, keď fyzickej osobe vznikol nárok⁸⁾ na vyňatie pozemkov z konfiškácie podľa osobitných predpisov.⁹⁾ Za osoby, ktorým vznikol nárok na vyňatie pozemkov z konfiškácie podľa osobitných predpisov, treba považovať aj občanov Slovenskej republiky, ktorí majú trvalý pobyt na jej území a ktorým bolo odňaté vlastnícke právo¹⁰⁾ k pozemkom a neboli odsúdení podľa osobitných predpisov.¹¹⁾ Ak tieto pozemky boli už pred rozhodujúcim obdobím pridelené v rámci predpisov o pozemkových reformách, rieši sa nárok týchto oprávnených osôb podľa § 7, ak došlo k odňatiu prídela postupom uvedeným v odseku 1.

Poznámky pod čiarou k reštitučnému zákonu:

8) § 37 a nasl. zákona Slovenskej národnej rady č. 330/1991 Zb.

9) Napríklad nariadenie Zboru povereníkov č. 26/1948 Zb. SNR, ktorým sa upravuje vyňatie pôdohospodárskeho majetku osôb maďarskej národnosti z konfiškácie.

10) Nariadenie Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Zb. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa v znení neskorších predpisov.

Dekrét prezidenta republiky č. 108/1945 Zb. o konfiškácii nepriateľského majetku a Fondoch národnej obnovy v znení neskorších predpisov.

11) Nariadenie Slovenskej národnej rady č. 33/1945 Zb. SNR o potrestaní fašistických zločincov, okupantov, zradcov a kaloborantov a o zriadení ľudového súdnictva v znení neskorších predpisov.

22. Predpokladom navrátenia vlastníctva k pozemkom alebo priznania náhrady za nehnuteľnosti, ktoré nie je možné vydať podľa reštitučného zákona bolo, aby si oprávnená osoba uplatnila reštitučný nárok na pozemkovom úrade v zmysle § 5 ods. 1 uvedeného zákona (do 31.12.2004) a súčasne preukázala splnenie zákonných podmienok oprávnenej osoby ustanovených v § 2 ods. 1, 2 tohto zákona, ako aj to, že žiadané nehnuteľnosti prešli v zákonnej dobe (od 25.02.1948 do 01.01.1990) na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku skutočností taxatívne ustanovených v § 3 ods. 1, 2, 3 reštitučného zákona a žiadané pozemky ku dňu odňatia mali charakter pôdy podľa § 1 ods. 1 tohto zákona, ako aj, že žiadané nehnuteľnosti neboli vydané podľa zákona o pôde (zákon č. 229/1991 Zb.).

23. Čo sa týka námietky žalobcu, že žalovaný skúmal občianstvo pôvodných vlastníkov ako aj ich trvalý pobyt, napriek tomu, že zákon uvedené stanovuje iba v prípade, ak si reštitučný nárok uplatní pôvodný vlastník a v prípade, ak si tento nárok uplatní iná osoba podľa § 2 ods. 2 je jedinou podmienkou

skúmanie štátneho občianstva iba osoby, ktorá si nárok uplatnila, správny súd uvádza, že účelom reštitučného zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona č. 180/1995 Z. z. je prinavrátanie vlastníctva, resp. poskytnutie náhrady oprávneným osobám, ktorých vlastníctvo k ich pozemkom prešlo na štát alebo inú právnickú osobu v rozhodnom období niektorým zo spôsobov vymenovaných v § 3 ods. 1 alebo 2 reštitučného zákona. Jedná sa teda o zákon, ktorý svojou podstatou napráva krivdy, ktoré boli spôsobené totalitným režimom, postupmi vtedajších štátnych orgánov, ktoré neboli v súlade s princípmi demokracie, právneho štátu a ochrany základných práv a slobôd. Krivdy boli spôsobené stratou vlastníckeho práva, a preto cieľom a účelom reštitučných zákonov je prinavrátiť vlastníctvo, t. j. je premietnutím princípu ústavnej ochrany vlastníctva zaručenej čl. 20 Ústavy SR. Reštitučný zákon však neznamená automatické obnovenie vlastníckych práv, ale zvolený bol princíp vrátenia majetku po splnení určitých zákonom stanovených podmienok. Jedná sa o objektívne podmienky - strata vlastníckeho práva v rozhodujúcom období, strata vlastníckeho práva niektorým zo zákonom stanovených dôvodov, uplatnenie nároku v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote, ako aj subjektívne podmienky, medzi ktoré patrí splnenie podmienky štátneho občianstva Slovenskej republiky a trvalého pobytu na území Slovenskej republiky pôvodných vlastníkov a taktiež štátneho občianstva Slovenskej republiky oprávnenej osoby podľa § 2 ods. 2 reštitučného zákona. Splnenie týchto podmienok má konštitutívny význam, to znamená, že bez ich splnenia právny nárok na reštitúciu nevznikne.

24. Konštatovanie žalobcu, že v prípade, ak si nárok uplatňuje oprávnená osoba v zmysle § 2 ods. 2 reštitučného zákona, sa uvedené skutočnosti týkajúce sa pôvodných vlastníkov nezisťujú a žalobca nie je povinný ich preukázať, nie sú v súlade so systematickým výkladom uvedeného zákona. Nie je možné tvrdiť, že kým u pôvodných vlastníkov zákon ako podmienky na priznanie ich reštitučného nároku ukladá podmienku slovenského štátneho občianstva a trvalého pobytu na území Slovenskej republiky, pri osobách uvedených v odseku 2 predmetného ustanovenia, ktoré svoje právo odvodzujú od pôvodných vlastníkov, postačuje iba preukázanie štátneho občianstva uvedeného žiadateľa, bez toho, aby pôvodní vlastníci spĺňali podmienky uvedené v odseku 1 predmetného ustanovenia. Z uvedeného vyplýva, že systematickým výkladom predmetného znenia § 2 je nevyhnutné dospieť k záveru, že žiadatelia o vydanie nehnuteľností podľa § 2 ods. 2 reštitučného zákona musia na priznanie nároku preukázať splnenie podmienok stanovených v odseku 2, avšak zároveň musia byť splnené podmienky u ich právnych predchodcov, teda u pôvodných vlastníkov, ktoré stanovuje odsek 1 predmetného zákona.

25. Uvedené závery vyplývajú aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 9Sžr/132/2013 z 24.6.2015, v ktorom Najvyšší súd konštatoval: „Pre prípad, že pôvodný vlastník, ktorý sám spĺňal (a to nielen v okamihu straty vlastníctva, ale i v dobe svojho úmrtia alebo prehlásenia za mŕtveho) všetky zákonom vymedzené znaky, zomrel alebo bol vyhlásený za mŕtveho pred uplynutím lehoty stanovenej zákonom v § 13 zákona o pôde na uplatnenie reštitučných nárokov, ustanovuje § 4 ods. 2 tohto zákona, že oprávnenými osobami sú ďalšie fyzické osoby, pokiaľ i ony sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky. Tieto tzv. ďalšie oprávnené osoby zákon rozdelil do piatich skupín (písm. a/ až e/) a súčasne stanovil ich záväzné poradie pre prípadnú postupnosť tak, že postupne sa stávajú ďalšími oprávnenými osobami. Preukázanie dátumu úmrtia jednotlivých pôvodných vlastníkov a okruhu ich dedičov, rovnako ako zistenie, či v čase smrti boli občanmi ČSFR (resp. či aspoň v zmysle § 2 ods. 2 dekrétu prezidenta republiky č.33/1945 Sb. požiadali o zistenie, že československé štátne občianstvo im zostáva zachované) a mali tu trvalý pobyt, je rozhodujúce pre posúdenie, či žiadateľa možno považovať za oprávnenú osobu podľa § 4 ods.2 zákona o pôde .”

26. Správny súd v súvislosti s prejednávanou vecou taktiež poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 127/07 z 29. októbra 2008, v ktorom sa Ústavný súd zaoberal namietanou nesúladosťou čl. I § 2 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z. s čl. 1 a čl. 12 v spojení s čl. 20 Ústavy SR, a to na návrh Krajského súdu v Bratislave z dôvodu stanovenej podmienky štátneho občianstva SR v napadnutom ustanovení zákona č. 503/2003 Z. z.. Ústavný súd SR nevyhovел návrhu Krajského súdu v Bratislave a konštatoval, že rešpektujúc limity dané ústavou, špecifiká reštitučného zákonodarstva, ako aj doterajšiu judikatúru ústavného súdu, čl. I § 2 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z., v ktorom je ustanovená podmienka štátneho občianstva Slovenskej republiky pre navrátenie pozemkov, nevykazuje znaky namietaného nesúladu s Ústavou SR. Z odôvodnenia predmetného nálezu vyplýva: "Európska komisia pre ľudské práva v Štrasburgu (ďalej len „Komisia“) v súvislosti s reštitúciami vyslovila, že podľa dohovoru neexistuje právo na reštitúciu vlastníctva, a pretože diskriminácia podľa čl. 14 dohovoru je možná len v súvislosti s porušením niektorého hmotného práva zaručeného dohovorom, nemožno odvodiť v prípade podmienky ani štátneho občianstva, ani trvalého pobytu podľa reštitučných predpisov

porušenia zákazu diskriminácie. Ak teda neexistuje podľa dohovoru právo na reštitúciu vlastníctva, sú podľa Komisie reštitúcie v rukách každého štátu ako suveréna (č. 23131/93 Brežní v. Slovensko, č. 28390/95 Petzoldová v. Česká republika, č. 23899/93 Nohejl v. Česká republika, č. 23069/93 Jonas v. Česká republika). Ústavný súd Českej republiky pri svojej rozhodovacej činnosti v súvislosti s reštitučným zákonodarstvom konštatoval, že čl. 11 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ktorý platí aj v Slovenskej republike a obsahovo je identický s čl. 20 ods. 2 ústavy, je špeciálnym ustanovením k ústavnému princípu rovnosti všetkých subjektov týkajúcich sa nadobúdania a ochrany vlastníckeho práva. Je to práve čl. 11 ods. 2 listiny, ktorý vytvára pre zákonodarcu priestor pre obmedzenie okruhu oprávnených osôb v reštitučnom zákonodarstve ustanovením podmienky štátneho občianstva (PL. ÚS 24/98). Zásadné stanovisko zaujal Ústavný súd Českej republiky k podmienke štátneho občianstva ako predpokladu pre vydanie majetku v rámci reštitúcie už vo svojom náleze sp. zn. PL. ÚS 33/96 zo 4. júla 1997. V súvislosti s navrátením vlastníctva treba v tejto súvislosti za právne relevantné ustanovenie považovať druhú vetu čl. 20 ods. 2 ústavy, ktorá vytvára priestor na to, aby zákon ustanovil limity osobného rozsahu potenciálnych reštituentov z dôvodu, že toto ustanovenie deklaruje, aby určité veci boli iba vo vlastníctve občanov alebo právnických osôb so sídlom v Slovenskej republike. Kým čl. 4 ústavy explicitne vymedzuje veci, ktoré sú priamo z ústavy vo vlastníctve Slovenskej republiky, čl. 20 ods. 2 prvá veta ústavy ustanovuje zákonné limity vecného rozsahu majetku, ktorý môže byť len vo vlastníctve štátu a čl. 20 ods. 2 druhá veta ústavy vytvára priestor pre zákonodarcu ustanoviť osobný a vecný rozsah pri právnej úprave vlastníctva, resp. majetkových otázok, napríklad tak, že zúži osobný rozsah vlastníkov len na občanov Slovenskej republiky a právnické osoby so sídlom v Slovenskej republike ako vlastníkov určitých vecí."

27. Na základe vyššie uvedených skutočností je nevyhnutné konštatovať, že správny orgán je oprávnený a zároveň povinný skúmať splnenie podmienok stanovených reštitučným zákonom, pričom práve v prípade oprávnených osôb zákon jednoznačne stanovuje ako podmienky slovenské štátne občianstvo a trvalý pobyt na území Slovenskej republiky u pôvodných vlastníkov a v prípade, ak tieto osoby umreli, tak u osôb vymedzených v odseku 2 § 2 reštitučného zákona je stanovená podmienka štátneho občianstva žiadateľa reštitučného nároku, pričom ako súd vyššie konštatoval, keďže pri osobách stanovených v § 2 ods. 2 reštitučného zákona sa jedná o odvodený nárok od nároku pôvodných vlastníkov, je nevyhnutné, aby aj pôvodným vlastníkom tento nárok vznikol, teda aby tieto osoby spĺňali podmienky vymedzené v odseku 1 predmetného ustanovenia. Vzhľadom na uvedené správny súd sa stotožnil s postupom žalovaného, ktorý v reštitučnom konaní skúmal štátne občianstvo a trvalý pobyt pôvodných vlastníkov, a tento postup považuje za postup v súlade so zákonom.

28. Čo sa však týka žalobcom namietaného porušenia procesného postupu pred správnym orgánom, keď tento rozhodol o splnení podmienok podľa reštitučného zákona pri vydaní nehnuteľností v k.ú. L.N., J. a R. L., pričom správne orgány nerozhodli aj o k.ú. R., napriek tomu, že žalobca predložil doklady týkajúce sa uvedeného katastrálneho územia vrátane rozhodnutia o konfiškácii zo dňa 28.2.1947, správny súd považuje postup správnych orgán za postup v rozpore so zákonom, nakoľko konanie o reštitučnom nároku sa riadi ustanoveniami Správneho poriadku a teda v zmysle § 19 ods. 2, druhá veta, v spojení s § 19 ods. 3 z podania musí byť zrejmé, kto ho podáva, akej veci sa týka a čo sa ním navrhuje a v prípade, ak podanie nemá predpísané náležitosti, správny orgán pomôže účastníkovi konania nedostatky odstrániť, prípadne ho vyzve, aby ich v určenej lehote odstránil. Z administratívneho spisu je správne súdu zrejmé, že žalobca v podaní, ktorým si uplatnil reštitučný nárok označil za pozemky, na ktoré si tento nárok uplatnil, pozemky v k.ú. J., pričom ako prílohy k predmetnému návrhu doložil rozhodnutia konfiškačnej komisie na katastrálne územia J., L. a R. Y.. Správny orgán v preskúmanom rozhodnutí rozhodol o tom, že žalobca nespĺňa podmienky ustanovené v § 3 ods. 2 reštitučného zákona na navrátenie vlastníctva k pozemkom nachádzajúcim sa v k.ú. L.e a R. L. alebo priznanie práva na náhradu za ne a zároveň, že žalobca nie je oprávnenou osobou v zmysle § 2 ods. 2 reštitučného zákona po B. X. zapísanej v pozemkovoknižnej vložke č. XXX, k.ú. J. Správny orgán napriek tej skutočnosti, že z podaného návrhu na navrátenie pozemkov v zmysle reštitučného zákona nie je zrejmé, voči ktorým pozemkom si žalobca uvedený nárok uplatnil, nakoľko uvedené podanie vzhľadom na priložené dokumenty je zmätočné a nie je z neho jasne zrejmé, čoho sa žalobca návrhom zo dňa 14.12.2004 domáha, mal správny orgán postupovať v súlade s ustanovením § 19 ods. 3 Správneho poriadku a vyzvať žalobcu na odstránenie vád a špecifikovanie petitu vzhľadom k dokladom priloženým k návrhu. Vzhľadom k tomu, že správny orgán nepostupoval podľa uvedeného ustanovenia, jeho procesný postup mal za následok nejasnosť v predmete konania, čo spôsobuje zmätočnosť celého konania a následne aj zmätočnosť vo vzťahu k samotnému napadnutému rozhodnutiu.

Poukazujúc na uvedené správny súd mal za naplnený žalobný dôvod a to existenciu podstatného porušenia ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej.

29. Čo sa však týka námietky spočívajúcej v tej skutočnosti, že odvolací správny orgán nemá oprávnenie zmeniť rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, v uvedenom sa správny súd v plnom rozsahu stotožnil s vyjadrením žalovaného poukázal na apelačný princíp upravený v ustanovení § 59 Správneho poriadku, v zmysle ktorého odvolací správny orgán je oprávnený doplniť dokazovanie, odstrániť zistené vady a zmeniť rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. Vzhľadom k uvedené považoval správny súd námietku žalobcu čo sa týka straty možnosti brániť sa voči rozhodnutiu odvolacieho správneho orgánu riadnym opravným prostriedkom za nedôvodnú.

30. Správny súd sa však stotožnil s námietkou žalobcu spočívajúcou v rozšírení rozhodného obdobia v reštitučnom zákone aj na obdobie pred 25.2.1945. Z § 3 ods. 2 reštitučného zákona je zrejmé, že uvedené ustanovenie rozširuje poznámkou pod čiarou č. 9 a 10 reštitučný nárok aj na pozemky, ktoré boli odňaté ich pôvodným vlastníkom aj pred rozhodným obdobím a to za splnenia podmienok definovaných v uvedenom ustanovení.

31. Správny súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že zákon č. 503/2003 Z. z. v otázke navrátenia vlastníckeho práva k pozemkom, ktoré tvoria poľnohospodársky pôdny fond a lesný pôdny fond, je vlastne pokračovaním zákona č. 229/1991 Zb., pričom umožnil oprávneným osobám, ktoré neuplatnili svoj nárok v lehote podľa zákona č. 229/1991 Zb., aby tento nárok mohli uplatniť v novej jednoročnej lehote. Otázku rozhodného obdobia, oprávnených osôb a podmienky navrátenia vlastníctva upravujú oba tieto právne predpisy obdobne. Ustanovenie § 3 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z. z. korešponduje s ustanovením, preto správny súd k vyššie uvedenému právnomu konštatovaniu poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 9Sžr/132/2013 z 24.6.2015, ktoré je zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR 4/2017 pod č. 32, pričom z právnej vety uvedeného rozhodnutia vyplýva: „I. Z ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov vyplýva záver, že nemožno poznámky pod čiarou č. 9 a č. 9a interpretovať inak, než ako príkladné odkazy na osobitné predpisy prichádzajúce do úvahy, a preto uvedené ustanovenie je žiaduce chápať ako ďalší reštitučný titul špecificky orientovaný do oblasti novej zákonnej reštitúcie konfiškovaného poľnohospodárskeho majetku priamo v režime zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov. Neobstojí preto ani zásadná námietka, že predmetná konfiškácia majetkov spadá v danom prípade pred tzv. rozhodné obdobie. II. Je potrebné rešpektovať, že § 6 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov obsahuje výslovné pravidlo ako postupovať pri strate konfiškovaného majetku, a preto je potrebné akceptovať ten záver, že § 6 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov predstavuje prelom do inak striktno vymedzeného rozhodného obdobia pre prípady uvedené v § 6 ods. 1 uvedeného zákona. Opačný výklad by bol v príkrom rozpore s ústavne konformným výkladom na tak citlivú problematiku akou je nesporne problematika reštitučných konaní, ako i v rozpore s právom na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

32. Uvedený právny názor bol prijatý v Zbierke stanovísk z dôvodu odlišnej rozhodovacej praxe na Najvyššom súde SR a za účelom jej zjednotenia. Na základe uvedeného nemožno vychádzať z rozhodnutia, na ktoré poukazuje žalovaný sp.zn. 10 Sžr/3/2012 z 25.1.2013, v ktorom Najvyšší súd SR zaujal názor, že rozhodné obdobie, v ktorom došlo ku konfiškácii majetku je striktno dané ako obdobie od 25.02.1948 do 01.01.1990 a napriek tej skutočnosti, že aj pred týmto obdobím dochádzalo ku konfiškácii majetku osôb nemeckej a maďarskej národnosti nemožno obdobie od konca druhej svetovej vojny do 25.2.1948 považovať za obdobie, ktoré by zahŕňalo znaky negatívne poňatého výkonu štátnej moci a politickej perzekúcie vtedajšieho štátneho režimu proti jednotlivcovi. Právny názor o rozšírení reštitučných nárokov aj na pozemky odňaté na základe nariadenia č. 104/1945 Zb. o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa v znení neskorších predpisov bol uverejnený aj v ďalších rozhodnutiach prijatých v neskorších súdnych rozhodnutiach ako napríklad v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Sžr/138/2016 zo dňa 26.2.2019.

33. Na základe uvedených skutočností nemožno sa stotožniť s právnym názorom vyjadreným žalovaným v napadnutom rozhodnutí, že žalobca nespĺňa hmotnoprávne predpoklady čo sa týka rozhodného obdobia, kedy došlo ku konfiškácii pôdy podľa § 2 ods. 1 reštitučného zákona, keďže ku konfiškácii majetku došlo pred 25.2.1948, teda pred rozhodným obdobím. Na základe uvedeného výrok napadnutého rozhodnutia neobstojí, lebo vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci žalovaným.

34. Poukazujúc na vyššie uvedené závery správneho súdu tento má za preukázané, že žalovaný rozhodoval o uplatnenom reštitučnom nároku na vrátenie pozemkov v k.ú. R. L., L. a J., pričom žalobca spolu s reštitučným návrhom priložil aj rozhodnutie konfiškačnej komisie týkajúce sa nehnuteľností v k.ú. R.F. Y. a žalovaný ani prvostupňový správny orgán nevyzvali žalobcu na odstránenie nezrovnalostí a špecifikovanie petitu reštitučného návrhu ale vo veci rozhodli bez toho, aby uvedenú nezrovnalosť odstránili, čím porušili ustanovenia o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia.

Správny súd na základe vyššie uvedené taktiež konštatoval aj nesprávne právne posúdenie veci čo sa týka rozšírenia reštitučných nárokov aj na obdobie pred 25.2.1945, ak bolo o konfiškácii rozhodnuté na základe nariadenia č. 104/1945 Zb., preto výrok preskúmaného rozhodnutia považoval správny súd za nesprávny.

35. Vychádzajúc z vyššie uvedeného správny súd zrušil rozhodnutie žalovaného podľa § 191 ods. 1 písm. c) a g) Správneho súdneho poriadku a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom v ďalšom konaní bude žalovaný viazaný v súlade s ustanovením § 191 ods. 6 Správneho súdneho poriadku právnym názorom správneho súdu vysloveného v predmetnom rozhodnutí.

36. O trovách konania správny súd rozhodol v zmysle § 167 S.s.p. tak ako je uvedené vo výroku II. tohto rozsudku, keď procesne úspešnému žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v celom rozsahu voči neúspešnému žalovanému. O výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§175 ods. 2 S.s.p.).

37. Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Prešove prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu oprávnenému subjektu, ak tento zákon neustanovuje inak (ustanovenie § 443 ods. 1 v spojení s ustanovením § 444 ods. 1 S.s.p.).

V kasačnej sťažnosti sa musí popri všeobecných náležitostiach (§ 57 ods. 1, 2 S.s.p.) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 S.s.p. sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 1, 2 S.s.p.).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovať musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom (§ 449 ods. 1 S.s.p.). Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.